

THE ART OF THE SHIVA CALL

Source Materials
Rabbi Efrem Goldberg
reg@brsonline.org

GENESIS (25:11) ① דראקית (כ.ה.י.)

וְעַל יִצְחָק בְּנֵו בְּעוֹדוֹ חַי קְדָמָה אֶל-אֶרֶץ קְדָם: וְאֵלֶּה יְמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אַבְרָהָם אֲשֶׁר-חַי מֵאֵת שָׁנָה וְשִׁבְעִים שָׁנָה וְחֲמֵשׁ שָׁנִים: וַיָּגַע וַיָּמָת אַבְרָהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה זָקֵן וְשִׁבְעַ עַ וַיֵּאֶסֶף אֶל-עַמּוּיוֹ: וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ יִצְחָק וַיִּשְׁמְעָאֵל בְּנָיו אֶל-מְעַרַת הַמְּכַפְלָה אֶל-שְׂדֵה עֶפְרָן בֶּן-צֹהַר הַחִתִּי אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מִמְרָא: הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר-קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת בְּנֵי-חֵת שָׂמָה קָבַר אַבְרָהָם וְשָׂרָה אִשְׁתּוֹ: וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יִצְחָק בְּנֵו וַיֵּשֶׁב יִצְחָק עִם-בְּאֵר לַחַי רֹאִי:

⁷ Now these are the days of the years of Abraham's life which he lived: * a hundred years, seventy years, and five years. ⁸ And Abraham expired and died at a good old age, mature and content, and he was gathered to his people. ⁹ His sons Isaac and Ishmael buried him in the cave of Machpelah, in the field of Ephron the son of Zohar the Hittite, facing Mamre. ¹⁰ The field that Abraham had bought from the children of Heth, there Abraham was buried, and Sarah his wife. ¹¹ And it was after the death of Abraham that God blessed Isaac his son, and Isaac settled near Beer-lahai-roi.

ואמר רבי חמא ברבי
 יתנינא (6) סאי דכתיב "אחרי ה' אלהיכם
 תלכו וכי אפשר לו לאדם להלך אחרי
 "שכינה הלא כבר נאמר "כי ה' אלהיך
 "אש איכלה הוא "אלא להלך אחרי מצותיו
 של הקב"ה מה הוא מלביש ערוסים דכתיב
 "ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנת עור
 "וילבישם אף אתה הלכש ערוסים הקב"ה
 "ביקר חולים דכתיב "וירא אלו ה' באלוני
 "ממרא אף אתה בקר חולים הקב"ה נותם
 "אבלים דכתיב "ויהי אחרי מות אברהם
 "ויברך אלהים את יצחק בנו אף אתה נותם
 "אבלים דכתיב "קבר מתיס דכתיב "ויקבר
 "אותו בניא אף אתה קבר מתיס:

(2) סוטה 146 (א) נט' טו' (י.ג.)

R. Hama son of R. Hanina further said: What means the text, *Ye shall walk after the Lord your God?*⁶ Is it, then, possible for a human being to walk after the Shechinah; for has it not been said, *For the Lord thy God is a devouring fire?*⁷ But [the meaning is] to walk after the attributes of the Holy One, blessed be He. As He clothes the naked, for it is written, *And the Lord God made for Adam and for his wife coats of skin, and clothed them,*⁸ so do thou also clothe the naked. The Holy One, blessed be He, visited the sick, for it is written, *And the Lord appeared unto him by the oaks of Mamre,*⁹ so do thou also visit the sick. The Holy One, blessed be He, comforted mourners, for it is written, *And it came to pass after the death of Abraham, that God blessed Isaac his son,*¹ so do thou also comfort mourners. The Holy one, blessed be He, buried the dead, for it is written, *And He buried him in the valley,*² so do thou also bury the dead.

GENESIS 35:9 בראשית (ל'ה) ע"ט

And blessed him	וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ.	9. And God ap- peared	9 וַיֵּרָא אֱלֹהִים
with the blessing for mourners (B. R.).	בְּרַכַּת אֲבֵלִים (בְּרָר):	unto Jacob	אֶל-יַעֲקֹב
		again,	עוֹד
		when he came from Paddan-aram,	בְּבֹאוֹ מִפְּדַן אֲרָם
		and blessed him.	וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ:

ISAIAH (40:1) יְחִי וְיִשְׂרָאֵל (נ"א)

נְחַמּוּ נְחַמּוּ
עַמִּי יֹאמְרוּ אֱלֹהֵיכֶם: דְּבַרוּ עַל-לֵב יְרוּשָׁלַם וּקְרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי
מְלֵאָה צָבָאָה כִּי נִרְצָה עֲוֹנָהּ כִּי לָקְחָה מִיַּד יְהוָה כַּפָּלִים כְּכֹל-
חַטָּאתֶיהָ:

¹ 'Comfort, comfort My people,' * says your God. ² 'Speak consolingly of Jerusalem and proclaim to her that her period [of exile] has been completed, that her iniquity has been forgiven; for she has received double for all her sins * from the hand of HASHEM.'

RAMBAM (1:1) רמב"ם (י"ד:א)

ז יראה לי שנחמת אבלים קודמת לבקור חולים, שנחום אבלים גמילות חסד עם החיים ועם

המתים

ECCLESIASTES (3:7) קהלת (ג:ז)

וְעֵת לִרְחֹק מִחֶבֶק:
וְעֵת לְאֵפֶד
וְעֵת לְהַשְׁלִיךְ:
וְעֵת לְתַפּוֹר
וְעֵת לְדַבֵּר:
וְעֵת לִשְׁנֹא
וְעֵת שְׁלוֹם:

עֵת לְחַבּוֹק
עֵת לְבַקֵּשׁ
עֵת לְשָׁמֹר
עֵת לְקַדּוֹעַ
עֵת לְחַשׂוֹת
עֵת לְאַהֵב
עֵת מִלְחָמָה

* A time to seek
a time to keep
* A time to rend
a time to be silent
* A time to love
a time for war

and a time to lose;
and a time to discard
and a time to mend; *
and a time to speak
and a time to hate;
and a time for peace.

ג' כ"ו (7) BERACHOS
(1) (6)

Another related teaching:
אמר רבי זעירא – R' Zeira said: אגרא דפרקא רהטא – The main reward that comes from attending a Torah lecture is for running to hear it.^[24]

The Gemara records several teachings that follow the same pattern as the previous one:

אמר אבאי – Abaye said: אגרא דכלה דוחקא – The reward that comes from attending the *kallah*^[25] is for being squeezed by the crowd there.^[26]

אמר רבא – Rava said: אגרא דשמעתא סברא – The reward that comes from a halachic discussion is for the reasoning it involves.^[27]

אמר רב פפא – Rav Pappa said: אגרא דבי טמיה שתיקתא – The reward that comes from visiting the house of a mourner is for one's silence there.^[28]

אמר מר זוטרא – Mar Zutra said: אגרא דתעניתא צדקהא – The reward that comes from a fast is for giving charity.^[29]

MIDRASH (8) מנחם נבי (קהל ג' ב')

א. (ז) 'עת לקרוע' בשעת מלחמה 'ועת לתפור' בשעת שלום 'עת לחשות ועת לדבר' אינתתיה דרבי מנא דמכת בצפורין סליק רבי אבון לגביה למיחמיה ליה אפין אמר ליה לית מארי משגח אמר לן הוה מילה דאורייתא אמר ליה הוה מטא ענתה דאורייתא דמחשי מתעליה למשתקה.

I. A TIME TO REND (III, 7): in the time of war; AND A TIME TO SEW: in the time of peace. A TIME TO KEEP SILENCE, AND A TIME TO SPEAK: The wife of R. Mana died in Sepphoris. R. Abun went up to visit him, and said to him, 'Would the master care to expound something of the Torah to us?' He replied, 'Behold the time mentioned by the Torah has come when one should keep silent and give preference to silence.'⁸

וישמעו שלשת רעי איוב את כל הרעה הזאת הבאה עליו ויבאו איש ממקמו אליפו התימני ובלדד השוחי וזופר הנעמתי וינערו יחדו לבוא לגודלו ולנחמו: וישאו את עיניהם מרחוק ולא הכירוהו וישאו קולם ויבכו ויקרעו איש מעלו ויזרקו עפר על ראשיהם השמיהם: וישבו אתו לארץ שבעת ימים ושבעת לילות ואין דבר אליו דבר כי ראו כי גדל הפאב מאד: אחרי כן פתח איוב את פיהו ויקלל את יומו:

(2:13) IYOV (9) א"ז (7: ז')

¹¹ Job's three friends heard about this total calamity that had befallen him, and each one of them came from his place: Eliphaz the Temanite, Bildad the Shuhite and Zophar the Naamathite. They gathered together to go and mourn with him and comfort him. ¹² They raised their eyes from a distance, but did not recognize him. They raised their voices and wept, each man rent his coat, and they threw dust over their heads toward heaven. * ¹³ They sat with him on the ground for a period of seven days and seven nights. No one said a word to him, for they saw that his pain was very great. ¹⁴ After that, Job opened his mouth and cursed his day.*

שעו מנהג המנחמים ודין מת שאין לו מנחמים . וכו' ד' סיניפיים :
 א"א אין המנחמים רשאים לפתוח עד שיפתח האבל תחלה י והאבל מיסב
 בראש י וכיון שנענע האבל בראשו בענין שנראה שפוסד את המנחמים אינם
 רשאים לישוב אצלו : [א] (אין אבל או חולה חייבים לעמוד אפילו מפני שיח) : (פ' ל"ח) :

(11) JEWISH WAY IN DEATH AND MOURNING

The fundamental purpose of the condolence call during *shivah* is to relieve the mourner of the intolerable burden of intense loneliness. At no other time is a person more in need of such comradeship. *Avelut* means withdrawal, a personal and physical retreat from social commerce and the concern for others. It is a loss that the mourner alone has suffered. All the traditions of mourning express this troubled loneliness in diverse ways, covering the spectrum of social life—from the excessive growing of hair in indifference to social custom, to the avoidance of greetings, the minimum social courtesy.

Recognizing this state of mind, the visitor comes to the house of mourning, silently, to join the bereaved in his loneliness, to sit alongside him sorrowfully, to think his thoughts and to linger on his loss. The warmth of such human presence is inestimable. Practiced as the tradition prescribes it, true consolation is a distillation of empathy. The effect of such visits by friends and relatives—some long forgotten, others who may rarely have paid the mourner any attention at all—is the softening of loneliness and the relief of the heavy burden of despair. It is an affirmation that the world at large is not a hateful and angry place, but a warm and friendly one. It is beckoning with open arms for the mourner to return to society. Comforting the mourners, says Maimonides, is *gemilut chasadim*, a genuine kindness—to both the dead and the living.

א * אבל אמור בשאלת שלום כיצד י שלשה ימים הראשונים אינו שואל בשלום
 כל אדם ואם אחרים לא ידעו שהוא אבל ושאלו בשלום לא ישיב להם אלא
 יודעים שהוא אבל מג' עד שבעה אינו שואל ואם אחרים לא ידעו שהוא אבל
 ושאלו בשלום משיב להם משבעה עד ל' שואל בשלום אחרים שהם שרויים
 בשלום ואין אחרים שואלים בשלום וכ"ש שמשיב למי ששואל בשלום לאתר ל'
 י הרי הוא כשאר כל אדם בראש אחרים אבל על אביו ואמו שואל בשלום אחרים אחר שבעה ואין
 אחרים שואלים בשלום עד אחר י"ב חדש :

ה. [א] ומאחר שחבוב בשלום שלום ל"ש שאסור להצטור בדברים (דמכ"ס פ"ה וכל בו) [ב] ואם פושה לכבוד רבים כגון שרבים נאים לנחמו מותר לומר להם
 לבו לנחמכם שלום דכבוד רבים שרי (ג"י ספר אלו עולמין ונבגהות מ"י ונמדדכי ה"גות אג"ל) א ויש מקילין האידנא בשלום שלום האגל לאחר (ה) ל'
 ואין פסם להם ב' אם לא שילקו לומר שהם שלום עוהנים לא מקרי שלום שלום (ג) שנייבסס (סכנת הרב) ועיין בא"ח סימן ס"ג :

Just Between Us

Readers are invited to use this forum to express personal views and address issues of concern to fellow Jews.

Talk or No Talk?

By Rabbi Edward Davis

When my wife and I were first married, we traveled to England. Attending to mundane matters upon our arrival, I needed a haircut. I went to a barbershop in London and as I sat down in the barber's chair, he asked me, "Talk or no talk?" I had never heard that choice presented before, and I mulled over my options for a moment. I could either hear the barber talk — which would be part of experiencing England, considering his accent — or choose not to. I opted closer to my own personality, saying to him, "No talk." He proceeded to give me a haircut and kept quiet the whole time.

Since that trip 29 years ago, I hardly ever thought about the incident in the barbershop. Only recently, after attending a *shivah*, did I reflect on this notion. When we visit a house of mourning and approach the mourner, we are required to wait before speaking. We must allow the mourner to speak first. If he does not talk, then we are not permitted to speak. If he does open the conversation, only then are we allowed to speak to him. This really is the same option that the barber was giving me: talk or no talk.

The Talmud states, "Reward comes to the one who remains silent in the house of mourning" (*Brachot* 6b). Some commentators say this "one" refers to the mourner himself, while others say it refers

to the visitor. Why be quiet? It is explained that it is necessary for the mourner to state his acceptance of the Heavenly decree. Similarly, others write that the mourner must first show his distress before one can begin to comfort him. I always felt that the requirement for the visitor to be quiet is to allow the mourner the option of remaining silent. Maybe s/he does not want to engage in conversation, wrapped up in his or her own thoughts of grief. It would be unfair for a visitor to intrude on the mourner's attempts to cope.

Often, what occurs in a *shivah* house is just the opposite: people begin to "overtalk." They engage in chatter, as though the object were to distract the mourner from his loss, rather than taking their cue from the mourner as to how the conversation should run. The purpose of a *shivah* visit is to offer comfort; and it's true that it is not always easy to find the right words. Rabbi Aron Levine notes in his book, *To Comfort the Bereaved*, that the decision of whether or not to speak at all should be left to the mourner.

We have a tendency to speak too much. It is not necessary for us to constantly have something to say. When a young man and a young lady go out on a date, there is a certain pressure to entertain each other and a silent lull may be perceived as non-interest. When the two people truly become comfortable with each other, the need to speak is not as great. After many years of marriage, the feeling of having my wife nearby is extremely reassuring.

I do not feel pressured to court her attention. When I am away on a trip out of town without her, I have trouble sleeping. I know that what keeps me from complete rest is her absence. This kind of relationship is greatly satisfying — and it is accomplished by one's presence, even in silence.

Needless to say, there are other times when there is no option of "talk or no talk." There are times when clearly the responsibility is to *not* talk. This is something that I need to remind myself of (as well as others) in *shul*, during *davening* or during the Torah reading, where silence is mandated. And yet we feel the necessity to fill the lulls of silence with the sound of our voices.

There are other times when I need to remind people that to articulate is necessary. Although God does read our minds, we are not permitted to absolve ourselves of our responsibility to dialogue with Him. It is not enough to "read" the *siddur* as if we are reading a book. It is required to articulate the words so that we hear ourselves speaking, though the person next to us should not be able to hear what we say. Hence I must talk and articulate my requests, my praises, my desires, and only then hope to feel Hashem's positive response.

Talk or no talk? Remembering this question is a good reminder to us that the options are ours. It is the daily decisions we make in answer to this question that make our lives empty or rewarding, filled with idle chatter or meaningful discussion.

Rabbi Davis has been the rabbi of the Young Israel of Hollywood-Ft. Lauderdale (Florida) for the past 19 years.

..אל-תִּבְכוּ לְמַת וְאַל-תִּגְדּוּ לוֹ" - *Do not cry for a deceased, and do not shake your head for him.*^[34] This is interpreted to mean: *Do not cry for a deceased to excess; ..אל-תִּבְכוּ לְמַת" יוֹתֵר מִדְּרֵא* - *and do not shake your head for him beyond the measure.* - *How so? What is the measure for mourning? שלשה ימים לבכי - Three days for weeping,*^[35] *ושבעה להספד - seven days for lamenting* and *thirty days to refrain from pressing clothes*^[36] *and haircutting.*^[37] - *From that point and on, אמר הקדוש ברוך הוא - the Holy One, Blessed is He, says: - אי אתם רחמנים בו יותר ממני - "You are not more compassionate on [the deceased] than I am."*^[38]

MOAID KATTAN (27)
 (13) מואיד קטן (27)

KESUBOS (14) מואיד קטן (14)

You may indeed find [such a case] when there are new faces that come to comfort the mourner each day.^[81] - *Like that incident involving Rav Chiya bar Abba:*^[91] - *Makri Bניה דריש לקיש הנה - [Rav Chiya bar Abba] was the Scripture-teacher of Reish Lakish's sons, and some say instead that he was the Mishnah-teacher of Reish Lakish's son. - שקיב ליה ונוקא - A child [of Rav Chiya bar Abba] died. - יומא קמא לא אול לנביה - The first day [Reish Lakish] did not go to [Rav Chiya bar Abba] to console him. - למחר דבריה ליהודה - The next day [Reish Lakish] took Yehudah bar Nachmani, his spokesman,^[100] along with him there. - אמר ליה - [Reish Lakish] said to [his spokesman],*

MOAID KATTAN (21a) מואיד קטן (כ"א)

The Gemara takes up the issue of the prohibition of a mourner's wearing tefillin:^[23]

The Rabbis taught in a Baraisa: אכל שלשה ימים - תנו רבנן - A MOURNER IS FORBIDDEN TO DON TEFILLIN FOR THE FIRST THREE DAYS of shivah. משלישי ואילך - ושליושי בכלל מותר להניח תפילין day, AND INCLUDING THE THIRD day itself, HE MAY DON TEFILLIN.^[24] - *AND, furthermore, even IF NEW FACES ARRIVED on the third day,*^[25] *HE SHOULD NOT REMOVE his tefillin.*^[26] - *These are THE WORDS OF R' ELIEZER. רבי יהושע אומר - R' YEHOShUA SAYS: אכל שני ימים הראשונים אסור להניח תפילין - A MOURNER IS FORBIDDEN TO DON TEFILLIN FOR THE FIRST TWO DAYS of shivah. משני ושני - בקלל מותר להניח תפילין FROM THE SECOND day on, AND INCLUDING THE SECOND day itself, HE MAY DON TEFILLIN.*^[27] - *אם באו פנים חדשות חולץ - BUT IF NEW FACES ARRIVED on the second day HE SHOULD REMOVE THEM.*^[28]

RASHI
 והישי ביה. מותר להניח תפילין דעיקר אביטל איט חלל ב' ימים: ואם באו פנים חדשות. ביום ג' אפי"ה איט סולן תפילין אע"ג דאיכא למדעש דלמח [נכשת] ימים הראשונים נמי הניח תפילין: רבי יודעש אומר וכו'. דעיקר אביטל איט חלל יום אחד: ואם באו פנים חדשות. ביום שני סולן תפילין:

רבו נוחם אבלי' וביקור חולים בשבת וכו' סעיף א :
 א א יכולים (ג) לנחם אבלים בשבת וכן יכולים לבקר
 את החולה וז"ל יאמר לו כדרך שאומר לו בחול
 אלא אומר לו שבת היא מלועוק (ג) והפאה קרובה לכא
 (א) ורחבו מרוכים ושבתו בשלום

A story illustrates Rav Chisda's assertion that the soul mourns the person for seven days following the death:

– If a deceased person has no mourners,^[62] **the soul will mourn for seven days following the burial.** – **There was [a person] who died in the neighborhood of Rav Yehudah. [The person] had no mourners.** – **So every day following the burial, Rav Yehudah would bring a group of ten men, and they would sit in mourning in his place.** – **After seven days, [the dead man] appeared in Rav Yehudah's dream – and said to [Rav Yehudah]: Let your mind be at ease, for you have set my mind at ease.** Evidently, then, it is for a period of a week following death that the soul mourns its passing.

SHABBOS (18) אור אור (152b)

R' Moshe Feinstein (19) אור אור (3:מיא)

ניחום אבלים ק"י המעלפאן

ומשמע לי שמצד האבל החי שייך לקיים גם ע"י הטעלפאן, אבל המצוה שמצד טובת המת לא שייך אלא דוקא כשיבא לשם במקום שמתנחמין או במקום שמת, ואף מצד האבל החי נמי דאי עדיף כשבא לשם שהוא גם מכבדו שזה עצמו הוא ג"כ ענין תנחומין כלשון ר"ע במו"ק דף כ"א כשמתו בניו והספידום כל ישראל עמד ר"ע ואמר אחבנ"י שמעו אפילו שני בנים חתנים מגוחם הוא בשביל כבוד שעשיתם, וענין הכבוד לא שייך ע"י הטעלפאן, דלכן למעשה אם אפשר לו לילך לבית האבלים שהוא קיום מצוה שלמה לא שייך שיפטר בטעלפאן, אך קצת מצוה יש גם ע"י הטעלפאן שלכן אם א"א לו ללכת לבית האבלים כגון מחמת חולי או שהוא טרוד בסירדא דמצוה יש עליו חיוב לקיים מה שאפשר לו יש לו לנחם ע"י הטעלפאן דג"כ איכא בזה מצוה ולא יאמר כי מאחר שאינו יכול לילך לבית האבלים אין עליו שוב שום חיוב כלל. וכה"ג כתבתי בתשובה ביו"ד ח"א סימן רכ"ג לענין בקור חולים עיי"ש.

ובדבר אם מקיים מצות נחום אבלים ע"י הטעלפאן, הנה בנחום אבלים איכא תרתי ענינים חדא לטובת אבלים החיים שהם טרודים מאד בצערם מחוייבין לדבר על לבו ולנחמו שבשביל זה הרי ג"כ מחוייבין לילך לביתו למקום שהוא נמצא, ושנית לטובת המת כדאיתא בשבת דף קנ"ב א"ר יהודה מת שאין לו מנחמין הולכין עשרה בג"א ויושבין במקומו ומסיק עובדא דמת שאין לו מנחמין שבכל יומא הוה דבר ר' יהודה בי עשרה ותיתבי בדוכתיה ואיתחזי ליה בחלמי דרי יהודה וא"ל תנוח דעתך שהנחת את דעתך, הרי ממילא ידעינן דכשיש מנחמין איכא בזה גם טובת המת, ומטעם זה כתב הרמב"ם בפ"ד מאבל ה"ו יראה לי שנחמת אבלים קדם לבק"ח שנחום אבלים גמ"ח עם החיים ועם המתים, ופשוט שאיירי הרמב"ם כשידוע לו שיש שם מי שיעשה צרכי החולה דאל"כ אף שיש שם בנחמות אבלים תרתי ואפילו היה יותר מזה היה צריך לילך אל החולה דפק"ג דוחה כל המצות, ואף ת"ת שא"ר יוסף במגילה דף ס"ז שגדול מהצלת נפשות מ"מ דחזין ת"ת ואפילו של רבים להציל נפש מישראל, אבל כוונת הרמב"ם הוא דמצד חשיבות המצות מצד עצמן הרי נחום אבלים קדם מבק"ח שאית

ניחום אבלים

Comforting the Bereaved

The week of Shiva functions as an assurance that the mourner has the ability to contemplate his/her loss and to be comforted by the warmth and presence of friends and community.

The purpose of the condolence call is not, as misinterpreted by many, to distract the mourner from their loss, but rather to be a silent, present audience for the mourner to share memories and attributes of their loved one.

To create this proper decorum, our sages have outlined the expected etiquette:

It is customary not to greet the mourner nor to speak until the mourner does. This assures that the conversation in the Shiva house be in the nature of response to the mourner.

Discussions should be focused on the deceased.

Although silence may be awkward to some, it speaks volumes as an expression of compassion.

Visits should never be unduly prolonged.

Upon leaving, the visitor should recite the phrase:

"המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים"

"Hamakom yenachem et'chem b'toch she'ar avelai tziyon Vi'yerushalayim"

"May G-d comfort you among the other mourners of Zion and Jerusalem."

DURING THE WEEK OF SHIVA, PLEASE OFFER THESE WORDS
OF CONSOLATION TO EACH OF THE MOURNERS:

הַמְקוֹלִים יְנַחֵם אֶתְכֶם בְּתוֹךְ אֶלֶּה וְעִנְיָן וְרַגְשׁוֹתֵיכֶם

*May the Omnipresent console you among the
other mourners of Zion and Jerusalem.*